

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד הלכה ד

מתני' רבי אליעזר או' העושה תפילתו קבע אין תפילתו תחנונים רבי יהושע אומ' המהלך במקום סכנה מתפלל תפילה קצרה מעין שמונה עשרה ואומ' הושיעה את עמך את ישראל בכל פרשת העיבור יהיו צרכיהן לפניך בא"י שומע תפילה ותחנוני' ר' שמעון בר אבא בשם ר' חנינא כל הדרך בחזקת סכנה

שולחן ערוך אורח חיים סימן ריט סעיף ז

באשכנז וצרפת אין מברכין כשהולכין מעיר לעיר, שלא חייבו אלא בהולכי מדברות דשכיחי ביה חיות רעות ולסטים; ובספרד נוהגים לברך, מפני שכל הדרכים בחזקת סכנה; ומיהו בפחות מפרסה אינו מברך, ואם הוא מקום מוחזק בסכנה ביותר, אפילו בפחות מפרסה.

Talmud Yéroushalmi, traité Berakhot, chapitre 4, loi 4

Une Mishna enseigne: Rabbi Eliezer dit : « celui qui prie régulièrement, sa prière ne ressemble pas à une supplication ». Rabbi Yéhochoua enseigne : « celui qui doit passer par une route dangereuse, doit raccourcir sa prière et dire « Sauve ton peuple Israël ; dans un moment de passage, ses besoins sont devant toi. Béni sois-tu celui qui écoute les prières et les supplications. » Rabbi Shimon fils de Abba, au nom de Rabbi H'anina, dit : « tout passage a comme caractéristique d'être dangereux »

Implication juridique

Shoulh'an Aroukh, Orah' H'aim, chapitre 219, paragraphe 7

En Allemagne et en France, on ne fait pas la bénédiction du gomel lors d'un voyage d'une ville à une autre, car seuls ceux qui traversent des déserts, dans lesquels vivent des animaux sauvages et des brigands, sont obligés de la réciter.

En revanche, en Espagne, nous avons l'habitude de la dire d'après la règle « tout passage (ou chemin) a comme caractéristique d'être dangereux ». Cependant en dessous d'une parsá (unité métrique), il est inutile de la dire, sauf si l'endroit est réputé pour être particulièrement dangereux.